

LBRIS

We know
books

URSULA POZNANSKI

EREBOS
JOCUL RĂZBUNĂRII

Traducere din limba germană
CORNEL STOENESCU

editura rao

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POZNANSKI, URSULA

EREBOS – Jocul răzbunării / Ursula Poznanski; trad.: Stoenescu Cornel. –

București: Editura RAO, 2012

ISBN 978-606-609-284-5

I. Stoenescu, Cornel (trad.)

821.112.2(436)-31=135.1

Lui Leon

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

URSULA POZNANSKI
Erebos
copyright © Loewe Verlag GmbH Bindlach, 2010
Toate drepturile rezervate

© Editura RAO, 2011
pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-606-609-284-5

1

Era deja ora trei și zece minute și de Colin nici urmă. Nick bătea mingea de baschet pe asfalt, când cu mâna dreaptă, când cu mâna stângă. La fiecare atingere a solului se auzea un sunet scurt, armonios. Se străduia să țină ritmul. O va mai bate de încă douăzeci de ori și dacă nici în timpul ăsta nu apare Colin, Nick va pleca singur la antrenament.

Cinci, șase. Lui Colin nu-i stătea în fire să lipsească fără să anunțe. Doar știa prea bine cât de rapid zburai din echipa antrenorului Betthany. Nici telefonul mobil al lui Colin nu era pornit, cu siguranță că acesta uitase să reîncarce bateria. Zece, unsprezece. Dar să uite și de baschet, de colegii lui, de echipă? Optsprezece, nouăsprezece, douăzeci. Nici urmă de Colin. Nick oftă și reținu mingea sub braț. Bine, atunci cele mai multe coșuri vor trece astăzi în contul lui.

Antrenamentul se dovedi a fi epuizant și după două ore Nick era leoarcă de sudoare. Cu dureri în picioare, se îndreptă șchiopătând spre dușuri, se lăsă pradă apei fierbinți și închise ochii. Colin nu mai apăruse, iar Betthany, după cum era de așteptat, își ieșise din fire. Și toată mânia și-o vărsase pe Nick, de parcă el ar fi fost vinovat de absența lui Colin.

Nick își puse șampon pe cap și își spălă părul pe care antrenorul îl considera mult prea lung; apoi și-l strânse cu un elastic în coadă. Părăsi ultimul sala de sport, când afară era deja întuneric. În timp ce cobora pe scara rulantă spre stația de metrou, Nick își scoase telefonul mobil și apăăsă pe butonul care forma automat numărul

lui Colin. După al doilea sunet de apel interveni cutia vocală și Nick întrerupse apelul fără a mai lăsa un mesaj.

Mama era întinsă pe canapea, citea o revistă specializată în coafură și în același timp urmărea o emisiune TV.

– Astăzi avem doar hotdogi, îl anunță ea înainte ca Nick să fi apucat să închidă ușa în urma lui. Eu sunt total epuizată. Îmi poți aduce o aspirină din bucătărie?

Nick își aruncă sacoșa sport într-un colț și azvârli o tabletă de Aspirin plus C într-un pahar cu apă. *Hotdogi, grozav.* Era pe punctul de a muri prin inaniție.

– Tati este acasă?

– Nu, vine mai târziu. Unul dintre colegi își sărbătorește ziua de naștere.

Fără prea mari speranțe Nick scană interiorul frigiderului în căutarea a ceva mai cumsecade decât cârnăciorii – de exemplu resturi de la pizza de ieri –, dar zadarnic.

– Ce zici de chestia cu Sam Lawrence? strigă mama din camera de zi. Este o nebunie, nu?

Sam Lawrence? Numele îi părea cunoscut, dar nu putea să identifice persoana. Când era atât de obosit ca astăzi, informațiile codificate ale mamei sale îl călcau pe nervi. Îi servi acesteia coc-tailul împotriva durerii de cap solicitat și se întrebă dacă nu cumva i-ar trebui și lui o tabletă.

– Voi erați acolo când l-au săltat? Mrs. Gillinger mi-a povestit astăzi, când îi vopseam șuvițele. Ea lucrează la aceeași firmă ca mama lui Sam.

– Ajută-mă să mă descurc: Sam Lawrence este la aceeași școală ca mine?

Mama îl privi dezaprobatore:

– Păi sigur că da! Cu doi ani mai mic decât tine. A fost suspendat din procesul de învățământ. Nu ai sesizat toată vânzoleala?

Nu, Nick nu sesizase nimic, dar maică-sa îl puse cu plăcere și detaliat la curent.

– Au găsit arme în dulapul lui! Arme! Se zice că erau un pistol și două cuțite cu arc. De unde ar avea un băiat de cincisprezece ani un pistol? Îmi poți spune?

– Nu, răspunse Nick cinstit.

Îi scăpase întreg scandalul – cum îl numea mama lui. Se gândi la cazurile de amoc din școlile americane și se înfioră fără să vrea. Să existe asemenea indivizi bolnavi și la ei? Îl sună pe Colin, care poate știa mai multe despre asta, dar puturosul nu răspunse. Poate că era mai bine, deoarece se putea ca maică-sa să fi exagerat din nou și acest Sam Lawrence să fi avut un pistol cu apă și un briceag.

– E groaznic la ce se poate ajunge când cresc copiii, zise mama lui și îl privi de parcă i-ar fi spus *nu-i așa că tu, puilul mamei, micuțul meu, tu nu ai face așa ceva?*

Era expresia care pe Nick îl făcea mereu să se gândească dacă nu cumva trebuia să îi fie dor de fratele lui.

– Ai fost bolnav ieri? Betthany căpiase!

– Nu, totul în regulă.

Privirea ochilor injectați ai lui Colin fixa un punct situat lângă capul lui Nick, pe peretele coridorului școlii.

– Sigur? Arăți ca dracu'.

– Sigur. Nu am dormit bine azi-noapte.

Privirea lui Colin se opri o clipă pe chipul lui Nick, pentru ca apoi să revină imediat pe perete. Nick își înăbuși un fornăit. Lipsa somnului nu îl afectase niciodată pe Colin.

– Ai fost plecat undeva?

Colin dădu negativ din cap și codițele lui se mișcară încoace și-ncolo.

– Bine. Dar dacă taică-tu iarăși...

– El nu este tatăl meu, bine?

Colin îl împinse la o parte pe Nick și intră în clasă, dar nu se duse la banca lui, ci se îndreptă agale către Dan și Alex, aflați la fereastră, adânciți în discuția lor.

Dan și Alex? Nick clipi nevenindu-i să creadă. Amândoi erau atât de insignifianți încât Colin le spunea totdeauna „băbuțele“.

Băbuța 1 (Dan) era prea scundă și lăsa impresia că încearcă să compenseze asta cu fundul său foarte plinuț, pe care și-l scărpină cu plăcere. Băbuței 2 (Alex) când îi vorbeai, culoarea feței i se schimba cu o viteză demnă de un record, de la albul unuia care nu iese din casă la roșul unui indicator de circulație. Asta de fiecare dată.

Avea Colin de gând să concureze pentru postul de băbuța 3?

– Nu mai înțeleg nimic, murmură Nick.

– Vorbești de unul singur?

În spatele lui apăru Jamie, care îl lovi cu palma pe umăr și zvârli în clasă geanta lui flendurită. Rânji, arătându-i lui Nick cei mai strâmbi dinți din toată școala.

– Orbitul de unul singur este un semn rău. Este unul dintre primele indicii ale schizofreniei. Auzi și voci?

– Prostii. Nick îi aplică lui Jamie un ghiont prietenesc și adăugă: Dar Colin fraternizează cu băbuțele.

Mai privi o dată într-acolo și încremeni. Acolo nu avea loc o fraternizare, ci o supunere. Colin nu mai avusese niciodată o expresie a feței atât de imploratoare. Nick făcu involuntar câțiva pași spre ei și îl auzi pe prietenul lui spunând:

– ... nu înțeleg ce-ar conta dacă îmi vinzi câteva ponturi.

– Nu se poate. Nu te mai prefacă că nu știi, spuse Dan și își încrucișă brațele peste burta flască.

Pe cravata uniformei școlare îi rămăsese lipit un rest de gălbenuș de ou de la micul dejun.

– Ei hai, nu-i mare lucru. Și nici nu te torn.

În timp ce Alex îl privea indecis pe Dan, chipul acestuia strălucea de plăcerea situației în care se afla.

– Nici vorbă. Tu te dai mereu mare, așa că vezi singur cum te descurci!

– Măcar...

– Nu! Și mai taci odată, Colin!

Acum. Acum Colin îl va apuca pe Dan de umeri și îl va face să zboare de-a lungul coridorului.

Dar Colin coborî doar privirea și își examinează vârfurile pantofilor.

Ceva nu era în regulă în toată situația asta. Nick se apropie încet de fereastră și se alătură grupului celor trei.

– Ei, care-i treaba?

– Ai nevoie de ceva? îl întreabă arțăgos Dan.

Nick se uita printre el și ceilalți doi:

– Nu de la tine, doar de la Colin.

– Ai orbul găinilor? Nu vezi că discută cu noi?

Lui Nick îi sări țandăra. Cum îndrăznește tipul ăsta să vorbească așa cu el?

– Chiar așa, Dan? zise el încet. Despre ce ar putea el discuta cu tine? Despre băbuțe?

Colin îl privi scurt cu ochii lui negri, dar nu spuse nimic. Dacă pielea lui nu ar fi fost atât de întunecată la culoare, Nick ar fi putut să jure că acesta roșise.

Așa ceva nu putea fi adevărat! Se simțea Colin cumva cu musca pe căciulă și Dan știa de ce? Îl șantaja?

– Colin, zise Nick cu voce tare, după ore eu și Jamie ne întâlnim cu alți câțiva la Camden Lock. Vii și tu?

Trecu mult timp până să răspundă Colin.

– Încă nu știu, răspunse acesta privind preocupat pe fereastră, mai bine nu vă bizuiți pe mine.

Dan și Alex schimbară o privire plină de înțeles, ceea ce îl făcu pe Nick să se agite.

– De fapt ce se petrece aici? Îl apucă pe prietenul lui de umăr și îl întreabă: Hei, Colin, ce se petrece?

Cel care îi luă mâna lui Nick de pe umărul lui Colin fu gălușca de Dan:

– Nimic din ce te-ar putea privi pe tine. Tu nu te pricepi la așa ceva.

La cinci și jumătate Northern Line era plină ochi. Nick și Jamie, care mergeau la cinematograful, erau striviți între oameni asudați. Nick, oricum mai înalt decât cei din jur, mai lua câte o gură de aer curat, dar Jamie nu avea nici o salvare blocat între un tip în costum și o matroană cu sânii mari.

– Îți zic eu că aici ceva nu este în regulă, insistă Nick. Dan îl trata pe Colin ca pe băiatul lui de prăvălie. Și pe mine ca pe un țânc. Data viitoare... Nick se opri. Ce va face data viitoare? Îi va trage un pumn în nas lui Dan? Apoi își încheie fraza: ...data viitoare îi arăt eu cum stă treaba!

Jamie ridică dintr-un singur umăr, pentru că de mai mult nu avea loc.

– Eu cred că te înșeli, zise el indiferent. Poate Colin speră ca Dan să îl ajute la spaniolă. Îi ajută pe mulți.

– Nu, nu era vorba despre asta. Ar fi trebuit să îi auzi!

– Atunci poate că urzește el ceva. Jamie rânjea atât de larg, că i se vedeau măselele. Le juca o festă amândurora, pricepi? Ca atunci când l-a convins pe Alex că Michelle e moartă după el. Ce ne-am mai distrat câteva săptămâni!

Nick râse fără să vrea. Colin fusese atât de convingător, încât Alex o asaltase de-a dreptul pe timida Michelle. Bineînțeles că șmecheria s-a aflat și Alex nu și-a schimbat câteva zile la rând culoarea, rămăsese roșu stacojiu permanent.

– Sunt doi ani de-atunci, noi aveam paisprezece ani, spuse Nick. Și a fost o chestie purilă.

Ușile vagonului se deschisă și mai coborâră câțiva oameni, dar urcară și mai mulți. O femeie tânără, cu pantofi cu toc înalt îl călcă pe Nick cu toată greutatea, iar durerea resimțită îi alungă acestuia pentru câteva minute orice gând referitor la ciudatul comportament al lui Colin.

Abia mai târziu, când ședeau în sala întunecată și pe uriașul ecran rulau reclame, Nick revăzu în mintea lui imaginea lui Colin alături de cele două pocitanii. Privirea strălucitoare a lui Alex, rânjetul superior al lui Dan. Jena lui Colin.

Aici nu era vorba despre meditații, absolut deloc.

Pe parcursul întregului weekend Colin nu a mai fost de văzut și nici de auzit, iar luni acesta vorbi cu Nick doar strictul necesar, părând mereu că o face pe fugă. Într-una dintre pauze Nick îl surprinse strecurându-i ceva lui Jerome. Ceva subțire, dintr-un material

plastic lucios. Jerome părea prea puțin interesat, în timp ce Colin îi vorbea gesticulând viu, după care plecă.

– Hei, Jerome, ia zi-mi ce ți-a dat Colin?

Nick se îndreptă binedispus spre acesta.

– Nimic important.

Răspunsul fu însoțit de un ridicat din umeri.

– Ia arată-mi!

Un moment Jerome păru că va băga mâna în buzunar, dar apoi se răzgândi.

– De ce te interesează?

– Doar așa. Din pură curiozitate.

– Nu este nimic important. Și, de fapt, întrebă-l pe Colin.

Acestea fiind spuse, Jerome se întoarse și se alătură unui grup care discuta ultimele rezultate ale unor meciuri de fotbal.

Nick își luă din dulap cărțile de engleză și intră agale în clasă unde ca de obicei prima privire i-o aruncă lui Emily. Aceasta desena concentrată, cu capul plecat. Părul ei negru atingea hârtia.

Nick se îndreptă spre banca lui Colin, dar acolo trona băbuța Alex. El și Colin șuşoteau cu capetele apropiate.

– Să mă pupi, mormăi Nick morocănos.

În ziua următoare Colin nu veni la școală.

– Ar putea fi orice. În mod normal, dintre noi doi eu sunt cel mai suspicios! În semn de întărire a celor spuse, Jamie trânti ușa dulapului său. Te-ai gândit dacă nu cumva Colin este îndrăgostit? Cei mai mulți încep atunci să-și piardă mințile. Jamie dădu ochii peste cap și adăugă: De Gloria, de exemplu, cine știe? Sau de Brynne. Nu, asta este topită după tine, Nick, idolul femeilor.

Nick îl asculta doar cu o ureche, pentru că pe coridor, ceva mai departe, în dreptul toaletelor, stăteau doi băieți din ultimul an. Dennis și... unul al cărui nume Nick nu și-l amintea sub nici o formă. În orice caz, Dennis căuta să îl convingă pe celălalt vorbindu-i și vârandu-i sub nas ceva: un pachetel îngust de formă pătrată. Priveliștea îi părea foarte cunoscută lui Nick. Celălalt rânji și cu un gest aparent discret făcu să dispară obiectul în buzunar.

– Poate că într-adevăr Colin o fi topit după dulcea Emily Carver, își susținu Jamie în continuare teoria. N-are nici o șansă cu ea, ceea ce i-ar explica proasta dispoziție. Sau e topit după puicuța noastră preferată: Helen!

Jamie lipi o palmă sănătoasă pe fundul unei fetei plinuțe care tocmai voia să se strecoare în clasă pe lângă el.

Helen se răsuca și îi făcu un vânt care îl trimise dincolo de mijlocul coridorului.

– Ia mâna, idiotule! șuieră aceasta.

După primul moment de uluială, Jamie își reveni rapid:

– Păi da, cu toate că îmi vine de-a dreptul greu când te văd. Că eu mor după slănină și șorici!

– Las-o în pace, îi zise Nick.

Jamie părea consternat.

– Ce-i cu tine? Mai nou ai trecut la Greenpeace? Salvezi morsele?

Nick nu răspunse. Glumele făcute de Jamie pe seama lui Helen îi lăsau impresia că cineva se juca cu artificii printre canistre cu benzină.

La televizor se transmitea un episod cu familia Simpson. Nick, în pantaloni de jogging, ședea pe canapea și mânca ravioli cu linașă dintr-o conservă. Mama nu mai era acasă. Se grăbise și își strânsese din nou lucrurile în mod neglijent, pentru că jumătate din „lada ei cu scule“ zăcea împrăștiată pe podeaua camerei de zi. Când intrase în casă, Nick călcase pe un bigudiu și fusese cât pe ce să se întindă cât era de lung. Mama-haos.

Tatăl sforăia în dormitor și atârname de ușă tăblița cu „Vă rog nu deranjați. Dorm în avans!“

Cutia cu ravioli se golise și Homer Simpson tocmai intrase cu mașina într-un pom. Nick căscă. Mai văzuse episodul și în afară de asta trebuia oricum să plece la antrenamentul de baschet. Își pregăti lucrurile fără mare entuziasm. Poate că măcar azi Colin va apărea, după ce lipsise de la antrenamentul anterior. Nu strica să îl sune, ca să îi amintească. Încercă de trei ori, dar îi răspundea doar căsuța vocală și, după cum știa el, Colin o verifica doar din joi în Paști.

*

– Cine nu ia în serios jocul nu are ce căuta în echipă!

Urletul lui Betthany răsuna în sala de sport. Componentii echipei vizibil decimate își priveau pierduți pantofii de sport. Betthany țipa la cine nu trebuia, la cei care oricum erau de față. Dar ei erau opt în loc de șaptesprezece. Cu opt jucători nu se puteau alcătui două echipe, ca să nu mai vorbim de jucătorii de rezervă. Evident, Colin nu venise, iar acum mai lipsea și Jerome.

– Ce se petrece cu ratații ăștia? Sunt toți bolnavi? Bântuie ramolimentul cerebral acut prin zonă?

Nick spera că Betthany va răguși în curând.

– Dacă așa prost stau lucrurile, am să rămân și eu acasă data viitoare, mormăi el și ca sancțiune primi să facă douăzeci și cinci de flotări.

În drum spre casă Nick mai sună de două ori la Colin, dar fără succes. La naiba!

Dar de ce era atât de neliniștit? Doar pentru că nesuferitul de Colin se comporta anapoda? Nu, concise el după un moment de gândire. Anapoda încă ar fi fost bine. Dar, după cum stăteau lucrurile, Colin îl scosese pe Nick din viața lui de pe o zi pe alta. Cel puțin trebuia să îi explice pentru ce o făcuse.

Ajuns acasă se duse în camera lui și se aruncă în scaunul tur-nant din fața biroului. Dădu drumul computerului și deschise programul e-mail.

De la: Nick Dunmore <nick.1803@on.co.uk>

Către: Colin Harris <colin.harris@hotmail.com>

Subiect: Totul este în regulă cu tine?

Hei, bătrâne! Ești bolnav sau ce? Te-am jignit cumva? Dacă da, n-a fost cu intenție.

Și spune-mi ce este între tine și Dan? Individul este într-adevăr ciudat doar noi eram de aceeași părere...

Mâine vii la școală? Dacă sunt probleme, hai să le discutăm.

Cu Nick.

Trimise mesajul, apoi deschise browserul și intră pe chatul clubului de baschet. Dar acolo nu era nimeni, așa că intră pe *deviantart*. La